

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci v právnej veci navrhovateľa **E., s.r.o.**, so sídlom v B., IČO: X., zastúpeného Advokátskou kanceláriou N., s.r.o., so sídlom v B., IČO: X., proti odporkyni **S. V.**, bývajúcej v R., o zaplatenie **685,07 € s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde Bánovce nad Bebravou pod sp. zn. 3 C 48/2011, o dovolaní navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne z 25. októbra 2011 sp. zn. 6 Co 171/2011, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Odporkyni nepriznáva náhradu trov dovolacieho konania.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Bánovce nad Bebravou rozsudkom z 8. júna 2011 č.k. 3 C 48/2011-58 v znení doplnacieho rozsudku z 8. júna 2011 č.k. 3 C 48/2011-62 uložil odporkyni povinnosť zaplatiť navrhovateľovi 634,26 € s príslušenstvom (špecifikovaným vo výroku rozsudku) a návrh v časti úroku z omeškania a tiež v časti istiny 50,81 € zamietol. Zároveň podľa § 153 ods. 3 a 4 O.s.p. vyslovil, že zmluvná podmienka v zmluve o spotrebiteľskom úvere, na základe ktorej navrhovateľ požaduje od odporkyne zaplatenie poplatku vo výške 10 % z nesplatennej istiny za odstúpenie od zmluvy pre prípad nesplácania úveru, je neprijateľná. Súd prvého stupňa vychádzal z toho, že účastníci konania uzavreli 18. októbra 2006 zmluvu o spotrebiteľskom úvere a navrhovateľ na jej základe poskytol odporkyni úver vo výške 829,85 € (25 000 Sk). Odporkyňa sa zaviazala úver splatiť v 48 mesačných splátkach po 31,93 € (962 Sk) splatných vždy k 15. dňu v mesiaci, počnúc 15. novembrom 2006, svoj záväzok ale nesplnila, preto navrhovateľ podľa čl. VI. ods. 2 obchodných podmienok, ktoré

boli súčasťou zmluvy, od zmluvy odstúpil. Na základe výsledkov vykonaného dokazovania súd konštatoval, že predmetnou zmluvou bol medzi účastníkmi konania založený záväzkový právny vzťah, na ktorý sa vzťahuje ustanovenie § 53 ods. 3 a 4 Občianskeho zákonníka týkajúce sa neprijateľných podmienok v spotrebiteľských zmluvách. Za neprijateľnú podmienku v zmluve o úvere považoval ustanovenie dojednávajúce poplatok za odstúpenie od zmluvy vo výške 50,81 € (10 % z nesplatennej istiny ku dňu skončenia zmluvy), ktorý navrhovateľ účtoval odporkyni podľa ním určeného sadzobníka poplatkov. Neprimeranosť tejto zmluvnej podmienky videl súd vo viazaní výkonu práva jednej strany na úhradu sankcie druhej strany, čo je v rozpore so všeobecne uznávanými pravidlami slušnosti. Odporkyňa je pritom za porušenie zmluvných povinností sankcionovaná aj inými právnymi inštitútmi. Z týchto dôvodov súd prvého stupňa podľa § 153 ods. 3 a 4 O.s.p. vo výroku rozsudku vyslovil, že takto stanovená zmluvná podmienka je neprijateľná. Za neplatné považoval súd aj dojednanie úroku z omeškania vo výške 0,1 % denne z dlžnej sumy (36,5 % ročne), ktorá prekračuje hornú hranicu úrokov z omeškania stanovenú všeobecne záväzným právnym predpisom. Návrh v časti úrokov z omeškania 31,5 % ročne zo sumy 617,034 € od 13. decembra 2008 zamietol; navrhovateľovi priznal iba plnenie, ktoré k 3. decembru 2008 predstavuje 5 %. Rozhodnutie o náhrade trov konania odôvodnil podľa § 142 ods. 3 O.s.p.

Na odvolanie navrhovateľa Krajský súd v Trenčíne rozsudkom z 25. októbra 2011 sp. zn. 6 Co 171/2011 rozsudok súdu prvého stupňa v odvolaní napadnutej časti potvrdil; odporkyni nepriznal náhradu trov odvolacieho konania. V odôvodnení uviedol, že v danej veci bol návrhom uplatnený nárok z právneho vzťahu založeného spotrebiteľskou zmluvou. V spotrebiteľských veciach je súd povinný skúmať platnosť právnych úkonov a dbať o zabezpečenie ochrany tzv. slabšej strany sporu (spotrebiteľa). V zmysle § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka sa zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou nemôžu odchyliť od zákona v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ sa najmä nemôže vzdať svojich práv priznávaných zákonom, ani si inak zhoršiť svoje zmluvné postavenie. Pokiaľ mali účastníci zmluvy dojednanú sankciu – poplatok vo výške 10 % z nesplatennej sumy úveru postihujúci odporkyňu v prípade, ak navrhovateľ odstúpi od zmluvy, potom „táto sankcia nemôže požívať súdnu ochranu“, keďže postavenie spotrebiteľa sa oproti právnej úprave v Občianskom zákonníku v prípade odstúpenia od zmluvy zhoršuje (§ 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka). Dojednanie účastníkov zmluvy o tzv. poplatku za odstúpenie veriteľa od úverovej zmluvy je vzhľadom na to neplatné (§ 39 Občianskeho zákonníka); súd prvého stupňa preto správne v tejto časti návrh navrhovateľa zamietol. Rovnako správne podľa § 153 ods. 3 a 4

O.s.p. vyslovil neprijateľnosť uvedenej zmluvnej podmienky. Odvolací súd pre úplnosť poukázal aj na argumenty uvedené v odôvodnení prvostupňového rozsudku (§ 219 ods. 2 O.s.p.), najmä na jeho právny záver, že dohoda o poplatku za odstúpenie od zmluvy má nekalý charakter aj preto, že spotrebiteľ je sankcionovaný za porušenie zmluvných podmienok aj ďalšími inštitútmi (zmluvná pokuta, úrok z omeškania), v dôsledku čoho je v týchto častiach zmluva nevyvážená a prieči sa dobrým mravom. Odvolací súd považoval za správne aj rozhodnutie súdu prvého stupňa o náhrade trov konania.

Proti uvedenému rozsudku odvolacieho súdu podal dovolanie navrhovateľ s tým, že tento opravný prostriedok je prípustný podľa § 238 ods. 3 O.s.p. Namietol, že v konaní došlo k procesnej vade konania uvedenej v § 237 písm. f/ O.s.p. (§ 241 ods. 2 písm. a/ O.s.p.), lebo rozhodnutie odvolacieho súdu nemá náležitosti v zmysle § 157 ods. 2 O.s.p. a je z dôvodu nedostatku dôvodov nepreskúmateľné. Uviedol tiež, že v konaní došlo k tzv. inej vade konania majúcej za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.) tým, že odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa obsahujúci neurčitý a nesprávny výrok („návrh sa zamietá“) a že sám bez bližšej špecifikácie vo výrokovej časti svojho rozsudku uviedol, že „rozsudok okresného súdu spolu s dopĺňacím rozsudkom, v napadnutej časti potvrdzuje“. Vzhľadom na dikciu ustanovenia § 155 ods. 1 O.s.p., ako aj s prihliadnutím na judikatúru súdov nemôže takéto znenie výrokov spĺňať zákonom stanovené podmienky určitosti a zrozumiteľnosti. Keďže iba výrok rozhodnutia súdu je záväzný, jeho nedostatky plynúce z neurčitosti nemôže nahrádzať obsah záhlavia ani odôvodnenia. Z výroku rozsudku odvolacieho súdu v predmetnej právnej veci nie je zrejmé, aký rozsudok (a ani v akej časti) mal byť potvrdený. Podľa názoru navrhovateľa nepostačuje, ak vo výroku rozsudku odvolacieho súdu je uvedené len to, že sa potvrdzuje rozsudok okresného súdu, ale v súlade s príslušnými ustanoveniami Občianskeho súdneho poriadku v ňom musí byť uvedené, aký rozsudok sa potvrdzuje a ktorým súdom a kedy bol tento rozsudok vydaný. Dovolateľ napokon namietal, že napadnutý rozsudok spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.) v otázke, či v danom prípade ide o právny pomer, na ktorý sa vzťahujú ustanovenia Občianskeho zákonníka alebo Obchodného zákonníka, a tiež v otázke momentu a účinkov odstúpenia od zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Nesprávne právne závery zaujali súdy aj pokiaľ ide o otázku neprijateľnosti podmienok dojednaných v tejto zmluve a jej rozpor s dobrými mravmi. Vecne nesprávne je tiež rozhodnutie o trovách konania. Z týchto dôvodov dovolateľ žiadal napadnutý rozsudok odvolacieho súdu a ním

potvrdený výrok rozsudku súdu prvého stupňa zrušiť a vec v rozsahu zrušenia vrátiť prvostupňovému súdu na ďalšie konanie.

Odporkyňa sa k dovolaniu písomne nevyjadrila.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) zastúpený v súlade s § 241 ods. 1 O.s.p., skúmal bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.), či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom.

Právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo sa v občianskoprávnom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých občianskoprávny súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred občianskoprávnym súdom, vrátane dovolacieho konania (I. ÚS 4/2011).

Dovolanie možno podať iba ak to výslovne pripúšťa zákon (§ 236 ods. 1 O.s.p.). Dovolanie nie je ďalším odvolaním a dovolací súd nie je treťou inštanciou, v ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie. Občiansky súdny poriadok upravuje dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok, ktorý možno podať len proti právoplatným rozhodnutiam odvolacieho súdu výslovne uvedeným v zákone [viď § 238 O.s.p. (pokiaľ ide o rozsudok) a § 239 O.s.p. (pokiaľ ide o uznesenie)], alebo len v prípade výskytu zákonom osobitne vymenovaných závažných procesných väd (viď § 237 O.s.p.).

V prejednávanej veci je dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu.

Podľa § 238 ods. 1 O.s.p. je dovolanie prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej.

V zmysle § 238 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti rozsudku, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci.

Podľa § 238 ods. 3 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd vyslovil vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O.s.p.

Podľa § 238 ods. 5 O.s.p. dovolanie nie je prípustné ani vo veciach, v ktorých bolo napadnuté právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšujúcom trojnásobok minimálnej mzdy a v obchodných veciach desaťnásobok minimálnej mzdy, pričom na príslušenstvo sa neprihliada. Ak je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky, dovolanie nie je prípustné, ak výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa prvej vety. Na určenie minimálnej mzdy je rozhodujúci deň podania návrhu na prvostupňovom súde.

Z hľadiska legislatívno-technického bol v § 238 O.s.p. zvolený taký spôsob vyjadrenia prípustnosti dovolania proti rozsudku odvolacieho súdu, so zreteľom na ktorý je zrejmé, že ustanovenie § 238 ods. 5 O.s.p. je [špeciálnym (v zmysle konkrétnejším)] ustanovením, ktorého aplikácia má v zmysle právneho princípu „lex specialis derogat legi generali“ prednosť pred (všeobecnejšími) ustanoveniami § 238 ods. 1 až 3 O.s.p. Najvyšší súd Slovenskej republiky tento vzájomný vzťah uvedených ustanovení zákona už vyjadril vo viacerých rozhodnutiach (vid' napríklad rozhodnutie z 26. januára 2006 sp. zn. 3 Cdo 234/2005, z 18. apríla 2006 sp. zn. 3 Cdo 62/2006, z 25. mája 2006 sp. zn. 3 Cdo 96/2006, zo 17. januára 2008 sp. zn. 3 Cdo 210/2007, z 22. februára 2012 sp. zn. 7 Cdo 53/2011, ale tiež zo 17. júna 2008 sp. zn. 4 Obdo 19/2007), v ktorých uviedol, že zámer sledovaný zákonodarcom a vyjadrený v zákone tým, že v niektorých prípadoch vylúčil možnosť preskúmania niektorých rozsudkov v dovolacom konaní, nemôže zmeniť alebo zmariť odvolací súd tým, že vysloví prípustnosť dovolania podľa § 238 ods. 3 O.s.p. proti rozsudkom, ktoré zákon zahrnul medzi rozhodnutia, ktoré nemajú byť preskúmané v dovolacom konaní a kde z tohto dôvodu výslovne vylúčil prípustnosť tohto mimoriadneho opravného prostriedku. Ak odvolací súd vo veci, v ktorej priamo zákon vylučuje prípustnosť dovolania (§ 238 ods. 4 a 5 O.s.p.) vysloví, že dovolanie je prípustné (§ 238 ods. 3 O.s.p.), odvolací súd vychádza z toho, že prípustnosť dovolania nie je daná. S týmto právnym názorom sa stotožnila aj odborná právnická literatúra (porovnaj napr. Krajčo, J. a spol.:

Občiansky súdny poriadok, I. diel komentár, Eurounion, 2010, str. 950, tiež Ficová, S. a spol.: Občiansky súdny poriadok, 1. vydanie komentár, C. H. Beck, 2009, str. 678). Napokon, Najvyšší súd Slovenskej republiky v rozsudku zo 14. decembra 2006 sp. zn. 3 Cdo 246/2006, ktorý bol uverejnený v časopise *Zo súdnej praxe* pod č. 6/2007, uviedol, že: 1. v prípade, na ktorý dopadá ustanovenie § 238 ods. 4 a 5 Občianskeho súdneho poriadku je zo zákona vylúčená prípustnosť dovolania, i keby smerovalo proti rozsudkom uvedeným v § 238 ods. 1 až 3 Občianskeho súdneho poriadku, 2. ak odvolací súd rozhodol o nároku na deliteľné plnenie, došlo k rozštiepeniu uplatneného práva na dve samostatné práva so samostatným skutkovým základom; prípustnosť dovolania treba posudzovať voči jednotlivým rozštiepeným nárokom samostatne.

Vychádzajúc z takto vymedzeného vzájomného vzťahu ustanovení § 238 ods. 5 O.s.p. a § 238 ods. 3 O.s.p. dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky k záveru, že pokiaľ zámer sledovaný zákonom (vylúčiť možnosť preskúmania niektorých rozsudkov uvedených v § 238 ods. 4 a 5 O.s.p.) nemôže zmeniť alebo zmať odvolací súd výrokom o pripustení dovolania v zmysle § 238 ods. 3 O.s.p., nemôže ten istý zámer zákona zmeniť alebo zmať súd prvého stupňa výrokom o neplatnosti zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O.s.p. a odvolací súd výrokom, ktorým tento výrok prvostupňového rozsudku potvrdí.

Dovolací súd zastáva názor, že pokiaľ by zámerom zákonodarcu bolo, aby dovolanie bolo – bez ohľadu na výšku peňažného plnenia, o ktorom rozhodoval odvolací súd – prípustné proti každému rozsudku odvolacieho súdu potvrdzujúcemu rozsudok, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O.s.p., bolo by to v ustanovení § 238 O.s.p. vyjadrené. Zákonodarca ale zrejme tento zámer nemal. Naopak, pri novelizácii Občianskeho súdneho poriadku zákonom č. 575/2009 Z.z. zaradil príslušné ustanovenie o neplatnosti zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O.s.p. do § 238 ods. 3 O.s.p. Tým dal v ustanovení § 238 ods. 3 O.s.p. na roveň (na významovo rovnakú horizontálnu úroveň) oba tam uvedené prípady potvrdzujúcich rozsudkov odvolacieho súdu, t. j. a/ rozsudok, vo výroku ktorého bola vyslovená prípustnosť dovolania, b/ rozsudok, potvrdzujúci výrok prvostupňového súdu o neplatnosti zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O.s.p. Ustálenú judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktorá sa vzťahuje na prípustnosť dovolania proti rozsudkom uvedeným pod a/, možno preto primerane aplikovať na prípustnosť dovolania proti rozsudkom uvedeným pod b/.

Na podklade vyššie uvedeného dovolací súd uzatvára, že pokiaľ výška peňažného plnenia, o ktorom rozhodoval odvolací súd, neprekročila v určitej veci násobky minimálnej mzdy uvedené v § 238 ods. 5 O.s.p., je dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu neprípustné, i keď smeruje proti

- a) zmeňujúcemu rozsudku odvolacieho súdu (§ 238 ods. 1 O.s.p.), alebo
- b) rozsudku odvolacieho súdu, v ktorom sa odvolací súd odchyľil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci (§ 238 ods. 2 O.s.p.), alebo
- c) potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu, vo výroku ktorého bolo vyslovené, že dovolanie je prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu (§ 238 ods. 3 O.s.p.), alebo
- d) rozsudku odvolacieho súdu potvrdzujúcemu rozsudok súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O.s.p. (§ 238 ods. 3 O.s.p.).

V preskúmvanej veci bol návrh na začatie konania podaný 10. februára 2011; v deň jeho podania určovalo výšku minimálnej mzdy ustanovenie § 1 písm. a/ nariadenia vlády č. 408/2010 Z.z., ktorým sa ustanovuje výška minimálnej mzdy. Podľa tohto ustanovenia minimálnu mzdu na rok 2011 predstavovala suma 317 €. Trojnásobok tejto sumy je 951 €.

Pokiaľ ide o samotnú istinu, navrhovateľ sa v konaní domáhal zaplata 685,07 €. Súd prvého stupňa mu priznal 634,26 € a návrh vo zvyšku (50,81 €) zamietol. Navrhovateľ podal odvolanie v zamietajúcej časti; odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa v tejto časti potvrdil. Odvolací súd teda rozhodol o peňažnom plnení 50,81 €. Dovolanie navrhovateľa v dôsledku toho smeruje proti rozsudku odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšujúcom trojnásobok minimálnej mzdy (50,81 € < 951 €). Prípustnosť dovolania navrhovateľa je s prihliadnutím na to vylúčená priamo zo zákona ustanovením § 238 ods. 5 O.s.p.

Dovolanie navrhovateľa by vzhľadom na vyššie uvedené bolo procesne prípustné, iba ak v konaní došlo k niektorej z procesných väd uvedených v § 237 O.s.p. O vadu tejto povahy ide, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ nepodal sa návrh na začatie

konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom a g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa uvedeného ustanovenia nie je predmet konania významný; ak v konaní došlo k niektorej z väd vymenovaných v § 237 O.s.p., možno dovolaním napadnúť aj rozhodnutia, proti ktorým je inak dovolanie procesne neprípustné (viď napríklad R 117/1999 a R 34/1995). Pre záver o prípustnosti dovolania v zmysle § 237 O.s.p. nie je však významný subjektívny názor účastníka konania tvrdiaceho, že došlo k vade vymenovanej v tomto ustanovení; rozhodujúcim je záver (zistenie) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo.

Navrhovateľ existenciu procesných väd konania v zmysle § 237 a/ až e/ a g/ O.s.p. netvrdil a procesné vady tejto povahy v dovolacom konaní nevyšli najavo. Prípustnosť jeho dovolania preto z týchto ustanovení nevyplýva.

S prihliadnutím na obsah dovolania a v ňom vytykané nesprávnosti postupu súdov nižších stupňov sa dovolací súd osobitne zaoberal otázkou, či dovolateľovi bola v konaní odňatá možnosť konať pred súdom. Odňatím možnosti konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p.) sa rozumie procesne nesprávny postup súdu priečiaci sa zákonu alebo inému všeobecne záväznému právnomu predpisu, ktorý má za následok znemožnenie realizácie procesných práv účastníka občianskeho súdneho konania.

Navrhovateľ v dovolaní uviedol, že súdy mu v danej veci znemožnili realizáciu procesných oprávnení, ktoré mu patrili ako účastníkovi konania. K tejto procesnej vade konania malo dôjsť v dôsledku toho, že napadnuté rozhodnutie (podľa názoru dovolateľ'a) nemá náležitosti uvedené v § 157 ods. 2 O.s.p. a vzhľadom na nedostatok dôvodov je nepreskúmateľné. K tejto argumentácii navrhovateľ'a dovolací súd uvádza, že na posúdenie prípustnosti dovolania – aj z aspektov § 237 písm. f/ O.s.p. – je zásadne príslušný dovolací súd (viď IV. ÚS 238/07). Na základe uznesenia občianskoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky bol v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky ako judikát R 111/1998 uverejnený rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 28. augusta 1997 sp. zn. 2 Cdo 5/1997, z ktorého vyplýva, že „konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.) aj vtedy, ak odvolací súd svoj právny záver riadne neodôvodnil, takže jeho rozsudok zostal nepreskúmateľný“. Uvedený judikát nepovažuje nepreskúmateľnosť

rozhodnutia za vadu zakladajúcu zmätočnosť (§ 237 písm. f/ O.s.p.), ale za tzv. inú vadu konania. Názor zaujatý v uvedenom judikáte je naďalej opodstatnený a dovolací súd ani v prejednávanej veci nemá dôvod odkloniť sa od neho; poznamenáva, že právna kvalifikácia nepreskúmateľnosti rozhodnutia súdu nižšieho stupňa ako dôvodu zakladajúceho (len) tzv. inú vadu konania vyplýva aj z iných rozhodnutí najvyššieho súdu (viď napríklad sp. zn. 1 Cdo 140/2009, 2 M Cdo 18/2008, 4 Cdo 310/2009, 5 Cdo 290/2008 a 7 Cdo 109/2011).

Na tomto základe dovolací súd konštatuje, že predmetná námietka dovolateľa sa týka takej okolnosti (nepreskúmateľnosti rozhodnutia), ktorú možno, pokiaľ je vôbec daná, považovať iba za relevantný dovolací dôvod (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.) uplatniteľný v procesne prípustnom dovolaní, nie však za procesnú vadu konania zakladajúcu prípustnosť dovolania. To isté dovolací súd uvádza aj s dopadom na námietku navrhovateľa, v rámci ktorej svoje tvrdenie o existencii procesnej vady konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p. vyvodzuje zo spôsobu, ako súdy nižších stupňov vo výrokových častiach ich rozsudkov formulovali svoje rozhodnutia.

Dovolateľ napokon namieta, že napadnutý rozsudok spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov je síce relevantný dovolací dôvod, ktorým možno úspešne odôvodniť procesne prípustné dovolanie (viď § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.); nesprávne právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov nezakladá však prípustnosť dovolania (viď tiež R 54/2012 a niektoré ďalšie rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, napríklad sp. zn. 1 Cdo 62/2010, 2 Cdo 97/2010, 3 Cdo 53/2011, 4 Cdo 68/2011, 5 Cdo 44/2011, 6 Cdo 41/2011).

Navrhovateľ dovolaním napadol aj výrok rozsudku odvolacieho súdu o trovách konania. Tento výrok, i keď bol súčasťou rozsudku, má povahu uznesenia (§ 167 ods. 1 O.s.p.). Dovolanie proti uzneseniu odvolacieho súdu o náhrade trov konania je ale v zmysle ustanovenia § 239 ods. 3 O.s.p. procesne neprípustné. Jeho prípustnosť by mohla založiť iba procesná vada konania v zmysle § 237 O.s.p. (viď R 117/1999), vada tejto povahy ale v dovolacom konaní nevyšla najavo.

Keďže prípustnosť dovolania navrhovateľa nemožno vyvodiť zo žiadneho ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku, Najvyšší súd Slovenskej republiky odmietol jeho dovolanie podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. ako smerujúce proti

rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné. So zreteľom na odmietnutie dovolania sa nezaoberal vecnou správnosťou napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu.

V dovolacom konaní právo na náhradu trov vzniklo odporkyni (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Dovolací súd jej nepriznal náhradu trov dovolacieho konania, lebo nepodala návrh na rozhodnutie o priznaní náhrady trov tohto konania (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 151 ods. 1 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 12. novembra 2012

JUDr. Emil F r a n c i s c y, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Klaudia Vrauková